Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVIII — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1917.

Nr. 42.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 2. maja 1917, L. 11194/1915. XIX. w przedmiocie uregulowania zużywania nafty w czasie od 13. maja do 31 sierpnia 1917.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 171. zarządzam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 1, 3, 4 i 11 rozporządzenia Namiestnictwa z dnia 5. kwietnia 1917 L. 8130/XIX. przestają w czasie od 13. maja do 31. sierpnia 1917. obowiązywać w swem obecnem brzmieniu i mają opiewać jak następuje:

§ 1.

Sprzedażą nafty mogą w czasie ważności niniejszego rozporządzenia trudnić się tylko ci handlarze, których polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Centralą naftową do tego wyznaczy.

Władza ta może także wyznaczyć każdemu handlarzowi okręg (rejon), który ma w naftę zaopatrywać.

§ 3.

Karty uprawniające do poboru nafty wystawiać będzie dla odbiorców wymienionych w § 4. niniejszego rozporządzenia pod 1—4 Centrala naftowa, dla innych odbiorców wymienionych pod 5—10 tego §. polityczna Władza powiatowa, lub za jej upoważnieniem naczelnik gminy.

Karty te są dokumentami publicznymi, a fałszowanie ich karane będzie wedle ustawy karnej.

§ 4.

Nabywać naftę mogą jedynie:

1) większe i mniejsze przedsiębiorstwa przemysłowe, pracujące dla wojska;

2) większe i mniejsze przedsiębiorstwa przemysłowe, które z technicznych względów ruchu nie mogą przerywać pracy i dlatego muszą utrzymywać ruch także i w nocy;

3) większe i mniejsze przedsiębiorstwa przemysłowe, które potrzebują nafty do celów technicznych (do czyszczenia składowych części maszyn, natłuszczania składowych części armat, do robót przy wydymaniu szkła i t. d.);

4) kopalnie i huty;

5) urzędy i zakłady publiczne;

6) gospodarstwa rolne;

7) rękodzielnicy i uprawiający przemysł domowy, którzy w celu zarobienia na życie nie mogą się obejść bez oświetlenia naftą swych warstatów;

8) szpitale, domy kalek, obozy jeńców i internowanych, baraki robotnicze;

9) ci, którzy potrzebują nieodzownie nafty do oświetlenia dróg publicznych lub pewnych ubikacyi (schodów, kurytarzy etc.), oraz wozów, koniecznego ze względów bezpieczeństwa lub ze względu na przepisy policyjne o ruchu;

10) tylko w całkiem wyjątkowych przypadkach prywatne gospodarstwa domowe do oświetlania mieszkań prywatnych (mieszkań sute-

rynowych lub od strony podwórza, nie posiadających dostatecznego światła dziennego lub też pozbawionych go zupełnie, w wypadkach choroby i t. d.).

Uprawnieni, wyszczególnieni pod 1—4, potrzebujący nafty do celów przemysłowych, winni wnieść podanie odpowiednio potwierdzone przez polityczną Władzę powiatową, do c. k. Ministerstwa handlu (oddział dla olejów mineralnych), które wyda stosowne polecenie Centrali naftowej (§ 3).

Uprawnieni zaś, wyliczeni pod 5—10. winni wnieść podanie do politycznej Władzy powiatowej, ewentualnie do upoważnionego przez nią naczelnika gminy. Władza powiatowa, względnie naczelnik gminy, po zbadaniu uprawnienia do poboru i stwierdzeniu potrzeby żądanej ilości wyda proszącemu kartę uprawniającą do poboru (§ 3).

Przy nabywaniu nafty będą z pomiędzy kategoryi odbiorców wyszczególnionych pod 3—10 uwzględnione w pierwszym rzędzie urzędy i zakłady publiczne, następnie gospodarstwa rolne, a dopiero na ostatku reszta kategoryi uprawnionych.

Co do uprawnionych tej ostatniej grupy będzie polityczna Władza powiatowa względnie upoważniony przez nią naczelnik gminy rozstrzygać w każdym wypadku z osobna, z uwzględnieniem zachodzących okoliczności, czyje zapotrzebowanie jest ważniejsze lub pilniejsze i jako takie winno być przed innemi zaspokojone.

Kartę na pobór nafty mogą w każdym razie otrzymać tylko ci, którzy są wyłącznie zdani na oświetlenie naftowe i nie posiadają żadnych zapasów nafty.

Art. II.

Przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie zarządzeń karane będą według postanowień przytoczonego na wstępie rozporządzenia Namiestnictwa.

Art. III.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 13. maja 1917.

C. k. Namiestnik:
Huyn G. k. w. r.

Nr. 43.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. kwietnia 1917 L 130.527. w sprawie przedłużenia: 1) Radom powiatowym w Lisku i Turce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki—Lutowiska, tudzież 2) Wydziałowi powiatowemu w Lisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II kl. Olszanica—Ropienka.

Na mocy § 7. ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża na lat pięć Radom powiatowym w Lisku i Turce koncesyę z dnia 10./VII. 1897. (Dz. u. kr. Nr. 45/XX.) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki—Lutowiska, tudzież 2) Wydziałowi powiatowemu w Lisku koncesyę z 9./IX. 1910, Nr. 205. Dz. u. kr. a to w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Niezabitowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI